

El naranjero

Un relat de: [famapa](#)

Pare ! Pare ! ha arribat el naranjero !. Cridava jo com un boig mentre corria carrer amunt cap a la foneria. Vaig entrar a la foneria, davant meu vaig veure una granota de treball gastada, un davantal de cuir que servia de protecció contra els esquitxos del metall líquid, uns guants, una gorra i unes ulleres. Tot allò estava recobert per una pols blanca. Sota tot allò hi havia el meu pare.

Jo tenia tres anys. Des d'aquesta distància els records es dilueixen, s'emmaskaren, s'esfumen i es transformen, però del naranjero tinc un record clar, nítid.

El naranjero era un venedor ambulat. La seva botiga consistia en un carretó, un gran carretó, un enorme carretó, que carregava de taronges fins dalt de tot, comprades ves a saber d'on. L'home arrossegava la botiga sense més ajuda que els seus propis braços, empenyent-la amb totes les seves forces a través dels carrers del Poble Sec.

De quan en quan s'aturava i anunciava la seva presència amb un fort crit, a la vegada que colpejava una campana: 'El naranjerooooooo, el naranjeroooooooo'. Una vegada a la setmana passava pel carrer Julià.

El so de la campana, amortit per la distància, era el primer senyal a percebre, i jo neguitós, sortia corrent al carrer, guaitant cap a l'infinit a la recerca del 'esperat'. Primer solament veia una taqueta, però poc a poc anava agafant forma, el carro, l'home empenyent-lo, les taronges, la campana, tot s'anava definint. Llavors corria carrer avall fins a situar-me al costat del naranjero, al costat del carretó, al costat de les taronges i de la campana. L'home venia les taronges a quilos, però també a unitats. Jo sentia com el desig de gaudir d'una taronja era cada vegada més fort. Al final el desig superava el límit i tornava a córrer, ara carrer amunt, cap a la foneria, cap on estava el pare.

Pare ! Pare ! ha arribat el naranjero !.

El pare deixava un moment la feina, em mirava, em somreia i em donava els cinc cèntims que costava una taronja.

Un altre vegada a córrer, a desfer el camí. El naranjero, ja em coneixia i al veurem arribar amb es diners a la mà, seleccionava la millor taronja del seu carretó i me la donava. Abans, però, treia una grossa navalla i partia la fruita per la meitat.

En aquell moments, tenim a cada ma una mitja taronja, em sentia el nen més feliç i afortunat del món. A mossegades gaudia d'aquell desitjat trofeu, absorbia el suc i la polpa de la taronja com si fos el més preuat menjar, sentia com el suc regalimava per la meua cara i tacava els vestits, però no importava, jo seguia i seguia atacant la fruita mentre el naranjero donava la volta i empenyia la retirada.

La taronja sempre a estat la meua fruita predilecta, ara la pelo i la menjo grill a grill, però cada vegada que faig una mossegada, conscient o inconscientment torno al costat d'aquell home que empenyia un carretó carregat de taronges.